

Шептицький Андрій - граф, митрополит Галицький, архієпископ Львівський, єпископ Кам'янець-Подільський, громадський і церковний діяч, меценат, дійсний член НТШ. Народився 29 липня 1865 р. у с. Прилбичі (Яворівського р-ну Львівської області) у родині графа Івана та графині Софії з родини Фредрів Шептицьких.

Рід Шептицьких - це одна з найдавніших українських боярських родин, грамоту на право земельного володіння якій у 1284 р. надав галицько-волинський князь Лев Данилович. З кінця XVII і майже все XVII ст. Шептицькі дали цілу плеяду найвищих церковних ієрархів української греко-католицької та польської римо-католицької Церков.

Початкову та середню освіту Андрій здобув удома та в гімназії св. Анни у Кракові. Після закінчення гімназії деякий час перебував на військовій службі та через хворобу змушений був її залишити. Навчався на юридичному факультеті Краківського та Вроцлавського університетів. У 1888 р. здобув науковий ступінь д-ра права. У 1888 р. вступив до монастиря оо. Василіян у Добромилі. В чернецтві прийняв ім'я Андрей. Згодом студював філософію та теологію у Кракові. Після закінчення навчання отримав наукові ступені доктора теології та філософії. У 1892 р. отримав священничі свячення у Перемишлі, згодом став магістром новиків (кандидатів до монастиря) у Добромилі (1892-1896 рр.), а з 1896 р. - ігумен монастиря св. Онуфрія у Львові. Деякий час був професором теології у Христінополі (Червоноград, Львівська область). Коротке єпископство у Станіславі (Івано-Франківськ) Андрей Шептицький розпочав із візитацій на Гуцульщині і Буковині. Ніхто з його попередників не писав до гуцулів послання їхнім діалектом. У 1899 р. імператор Франц-Йосиф I іменував Шептицького А. Станіславівським єпископом, а папа Лев XIII затвердив це рішення (хіротонія

відбулася 17 вересня 1899 р.). Після смерті митрополита Юліана Сас-Куїловського Шептицький А. 17 грудня 1900 р. був номінований Галицьким митрополитом. Інtronізація відбулася 17 січня 1901 р. у соборі св. Юра у Львові.

Митрополит не залишав свого народу в часі Першої та Другої світових воєн. У міжвоєнний період митрополит продовжував роботу з розбудови УГКЦ. З його ініціативи засновано Львівську греко-католицьку богословську академію (1928 р., ректор о. Йосиф Сліпий), Богословське наукове товариство (1923 р.), Український католицький інститут церковного з'єднання ім. Йосифа-Веніаміна Рутського (1939 р.).

Вважаючи справу розбудови освіти й культури засобом національної оборони поневоленого народу, засновує Український Національний Музей (1905 р.), відстоює необхідність утворення українського університету у Львові, підтримує приватні народні школи ім. Б. Грінченка, князя Данила, єдину міську українську школу ім. М. Шашкевича, товариства "Просвіта", "Рідна Школа", Наукове Товариство ім. Шевченка, читальні, школи для ремісничої і гімназійної молоді, організації "Пласт", "Луг", "Сокіл-Батько", "Українська Молодь Христові", сприяє видавництву журналів для молоді "Наш Приятель", "Поступ", "Українське Юнацтво". В його особі знайшли надійного покровителя і мецената молоді художники, музиканти. Дбаючи про фізичне здоров'я свого народу, відкриває Народну Лічницю (1903 р.), Порадню для матерів, дитячі садочки, сиротинці. Помагав розбудовувати економічні установи (Іпотечний банк, товариство взаємного страхування «Дністер», та ін.).

На його думку зважали як тодішні лідери іноземних держав, так і провідники українського руху.

Рішуче обороняв свій народ перед окупантами. Зокрема різко виступив проти штучного голоду 1932-1933 рр. (Пастирське послання «Україна в передсмертних судорогах») та нищення польським урядом православних церков на Великій Україні.

Як Глава УГКЦ своєю наполегливою діяльністю домагався, щоб український національний рух дотримувався засад християнського патріотизму, а Церква відігравала роль духовного і морального авторитету для українського народу. Метою життя митрополита була єдність Української Церкви та побудова Української Держави, "наділеної християнською душею". Під час Другої світової війни Шептицький А. ставив питання про об'єднання всіх християн України навколо Київського Патріархату у єдності з Римським престолом, але не знайшов розуміння з боку окремих ієрархів Церкви та української інтелігенції. 30 червня 1941 р. благословляє проголошення відновлення Української Держави.

Ніхто з єпископів у цілій Європі не виступав так відкрито й беззастережно проти нацизму та фашизму.

Митрополити Андрей Шептицький помер 1 листопада 1944 р. Видатний богослов, знавець як східного богослов'я і традицій, так і західного, аскет, Учитель Церкви, проповідник духовного життя, ще за життя визнаний українським народом "рідним Мойсеєм". Беатифікаційний процес розпочато 5 грудня 1958 р.